

DET DANSKE
MISSIONSFORBUNDS
FØRSTE SYNODE

30. marts - 2. april 1967

DET DANSKE
MISSIONSFORBUNDS
FØRSTE SYNODE

30. marts - 2. april 1967

AALBORG

1967

FORTALE

til synodens udtalelse

Årskonferencen i Århus 1966 tog beslutning om afholdelse af en synode i Missionsforbundet i 1967. Dens opgave skulle være at give udtryk for, hvorledes Det danske Missionsforbunds kirke- og menighedssyn, sakramentopfattelse og bibelsyn kunne formuleres klart og tydeligt.

Opgaven var påtrængende for Missionsforbundet i betragtning af, at en sådan samlet formulering ikke tidligere havde fundet sted for vort samfunds vedkommende.

Denne — Det danske Missionsforbunds første synode — afsluttedes i Ålborg den 2. april 1967, og det er en stor glæde at kunne meddele Missionsforbundets medlemmer og venner, at den udtalelse, som udsendes med dette særtryk af Morgenstjernen, er fremgået i fuld samstemmighed mellem de på synoden forsamlede ældstebrødre. Vi var overbevist om Helligåndens nærværelse i denne synode, og derfor overgiver vi frimodigt synodens udtalelse til Det danske Missionsforbunds menigheder. Vi beder hver enkelt menighed og hver enkelt broder og søster om at læse den grundigt under bøn, tage den under overvejelse, og om at bruge den efter hensigten.

Vi er sikre på, at denne udtalelse fra synoden vil kunne få betydning for vort samfund i dag og i fremtiden — som et udtryk for, hvad Det danske Missionsforbund ønsker at stå for.

Synodens arbejdsresultat fremsendes i 3 afdelinger, en for hvert af de emner, synoden har behandlet. Til hver af de 3 afdelinger er knyttet nogle bemærkninger for at udbygge og tydeliggøre det, der siges i selve udtalelsen.

Det vil have stor værdi, hvis denne synodeudtalelse bliver taget under fælles overvejelse på menighedsmøder, i samtalekredse og i studiekredse. Vi opfordrer Det danske Missionsforbunds prædikende og ledende brødre til særlig grundigt at sætte sig ind i dette materiale.

Vi overgiver hermed i Jesu Kristi navn synodens udtalelse til Det danske Missionsforbund.

Ålborg, den 2. april 1967.

SYNODENS DELTAGERE.

Synodeudtalelse vedrørende kirke- og menighedssyn:

Vi tror, at Jesus Kristus er menighedens Herre, hvem menigheden skylder sin tilblivelse og eksistens.

Vi tror, at den kristne menighed er universel og består af alle, som ved den korsfæstede og opstandne Kristus er kommet til en levende tro på Gud.

Vi tror, at vilkåret for medlemskab i den lokale menighed alene er troen på Kristus og bekendelsen til Kristus.

Vi tror, at menigheden er et åndeligt fællesskab, hvor Kristus er højeste autoritet. Dette betyder, at den frihed og selvstændighed, som den lokale menighed har, bør komme til udtryk på en sådan måde, at det bliver til gavn for det store fællesskab af kristne menigheder.

Vi tror, at en menighed i sin styreform bør bygge på det princip, at alle medlemmer er lige – som vi er lige over for Gud, og at hver enkelt bør yde til menighedens tarv efter sine evner.

Vi tror, at Kristus har betroet sin menighed en opgave i denne verden, og at han, når opgaverne er endt, vil komme igen og hente sin menighed til sig.

Vi tror, at menighedens opgave kan udtrykkes således: Den skal stræbe efter hellighed, og den skal arbejde gennem evangeliets forkyndelse og troens gerninger.

Vi tror, at Kristus har skænket os alt for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning.

Bemærkninger til synodeudtalelsen om

Kirke- og menighedssyn

Den personlige tro, grunden for vort kristendomssyn

I sit kristendomssyn står Det danske Missionsforbund fuldt ud på den personlige tros linje – med overbevisningen om, at den personlige tro har afgørende betydning for menneskets frelse. Den personlige tro på Jesus Kristus som Herre og Frelser er det eneste grundlag for menighedens tilblivelse og eksistens.

Gud vil, at alle mennesker skal frelses, og dette er åbenbaret for os i Jesu frelser- og forsonergerning. Gud er kærlighed, og dette har han givet udtryk for ved i sin enbårne søn, Jesus Kristus, at åbenbare sin frelsesvilje.

Derved stilles mennesket over for en *personlig stillingtagen, et valg*. Det kan sige ja til Guds frelse i Jesus Kristus, og det kan sige nej. Denne grundopfattelse bør være bestemmende for den måde, på hvilken den kristne kirke- og menighedstanke finder sin udtryksform. Den kristne kirke kan ikke være andet end et udtryk for de mennesker, der ved personlig tro er blevet revet ud af mørkets magt og indsat i Jesu Kristi evige rige.

Det kristendomssyn, der stiller sig på den personlige tros linje, regner med to slags mennesker: de mennesker, der er født på ny, og de mennesker, der ikke har gjort denne erfaring.

Hvad konstituerer den kristne menighed?

Jesus Kristus efterlod sig en flok disciple med den opgave at videreføre hans gerning i denne verden i Helligåndens kraft, som de modtog på pinsedagen. De var mennesker, som var kommet i livsfællesskab med ham gennem en personlig tro. De havde hørt ham sige disse klare ord: „Jeg er døren“. Derfor er det sådan, at menigheden ikke alene har sin grundvold i ham, men den har også sin vækst gennem ham. Det udtrykkes i Ap. g. 2:47 med disse ord: „Herren føjede daglig nogle

til, som lod sig frelse.“ Det kan derfor ikke forholde sig anderledes end, at *Jesus Kristus ikke alene er døren til den kristne menighed, men at denne også bygger på ham og vokser gennem ham.*

Dette siger noget afgørende om denne menighedsstruktur. Det er *troen* i betydningen: overgivelse og tilhørsforhold, som frelser. *Det betyder, at døren til den kristne menighed skal være så vid, at alle, der er kommet til personlig tro på Jesus Kristus, har adgang uden hensyn til, hvor stor indsigt man har i lærespørgsmål, eller hvor omfattende bibelkundskab, man er i besiddelse af. Menigheden er universel, og i egentlig betydning består den af alle, som ved den korsfæstede og opstandne Kristus er kommet til levende tro på Gud.*

Menighedssynet i Det danske Missionsforbund

Kongregationalismen blev retningsgivende for udformningen af Missionsforbundets menighedssyn, og er karakteriseret med de tre ord: *Tro, frihed, fællesskab.* Den lokale menighed er selvstændig og ikke i kirkeretslig forstand underlagt nogen overordnet myndighed. Lige så forkert som det er for en kristen at unddrage sig menighedens fællesskab, lige så vrangt er det for en kristen menighed at indtage en isoleret holdning over for andre kristne menigheder.

På denne baggrund skal Missionsforbundet ses og forstås. Derfor er det forkert kun at betragte fællesskabet mellem vore menigheder som et arbejdsfællesskab. Det er noget langt mere. *Som Kristus er menighedens højeste autoritet og Herre, er han menighedernes fælles Herre. Det ny Testamente klarlægger denne fundamentale tanke ved at fremstille menigheden som Kristi legeme. Den enkelte menighed er fri og selvstændig, men friheden skal anvendes således, at den bliver til gavn for den større helhed.*

Forventningen om Kristi genkomst

Den kristne menighed er et led i den frelsesplan, den

evige Gud har sat i gang for at frelse den faldne menneskeslægt, og når dens opgave er fuldbyrdet, vil Kristus komme igen for at hente sin menighed. I dette perspektiv ser vi to hovedlinjer for menighedens virke her på jord: En, der er rettet indad, og en, der vender udad. Den første finder vi udtrykt i Heb. 12:14: „*Stræb efter fred med alle og efter hellighed, uden den skal ingen se Herren.*“ Den anden kommer til udtryk i Luk. 12:34-40: „*Thi hvor jeres skat er, dér vil også jeres hjerte være. Hav bælte om lænd og lysene tændt. Og vær I ligesom mennesker, der venter på, at deres Herre vil bryde op fra gæstebudet, for at de straks, når han kommer og banker på, kan lukke op for ham. Salige er de tjenere, som Herren finder vågne, når han kommer ... Vær også I rede, thi menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer.*“

Disse skriftord er enkelt og tydeligt vidnesbyrd om, hvad der bør præge den kristne menighed: en stræben efter hellighed, fordi den skal møde sin Frelser og Herre, og en arbejdsindsats, indtil Jesu genkomst finder sted.

Det vil altså sige, at disse to linjer altid skal være livsnerven i en nytestamentlig menigheds funktion – trods vekslende tider og skiftende arbejdsformer. En afgørende faktor i den udbredelse af evangeliet, som Apostlenes gerninger er et vidnesbyrd om, var forventningen om Jesu Kristi genkomst. Jo klarere denne forventning er, des tydeligere tegner den universelle menighed sig, og des mindre væsentlige forekommer de ting at være, der i tidernes løb har rejst sig som skillemure mellem kristne menigheder og samfund.

Evangelisation og diakoni

Apostlenes gerninger er vidnesbyrdet om den første kristne menigheds funktion, og *de faktorer, der præger billedet, er evangeliets forkyndelse og troens gerninger.* Man søgte at virkeliggøre, hvad Jesus havde sagt i missionsbefalingen og vedkendte sig rent praktisk sit ansvar som medmenneske, d. v. s. sit sociale ansvar.

Det kan ikke være rigtigt at hævde, at Det ny Testa-

mente som helhed og Apostlenes gerninger i særdeleshed giver os et fuldt færdigt mønster for, hvordan en nytestamentlig menighed skal se ud til alle tider. At dette er almindeligt anerkendt af faktisk alle samfund og kirker, er den store mangfoldighed af arbejdsformer og -metoder et udtryk for. Det vil altid være livet, der skaber rammerne.

Livet i Kristus over læren om Kristus

Vor tro på Kristus er ikke en død tro på en historisk skikkelse, men en levende tro på den levende og livgivende Kristus. Han er stammen, og vi er grenene, der får deres kraft fra træet. Uden stadig tilførsel og livgivende kraft dør grenene.

Livet kan aldrig være noget statisk (stillestående). Det er bevægelse og funktion. Dette var det karakteristiske i vækkelsen. Den var bevægelse, der tændte ild i menneskers hjerter. *Som vækkelsesbevægelse må vi ikke tabe dette af syne. Livet i Kristus er over læren om Kristus.*

Synodeudtalelse vedrørende sakramentopfattelsen:

Vi tror, at Herren har givet sin menighed to sakramenter: Dåben og nadveren, og at menigheden skal holde fast ved dem både som anordninger og som gaver til styrkelse for den enkelte og for menigheden.

Vi tror ikke, at der i sakramenterne er genfødelse eller syndernes forladelse, men at dette alene er i troen på Kristus.

Vi tror, at enhver, der bekender Kristus som Herre og Frelser, bør være døbt.

Vi anerkender, at der må råde samvittighedsfrihed med hensyn til dåbens form og tidspunkt.

Vi tror, at den hellige nadver er indstiftet af Herren til ihukommelse af ham, og at vi i denne er fælles i broderskabet, taksigelsen og håbet.

Vi tror, at der i den hellige nadver ifølge Guds ord kun bør deltage sådanne, som bekender Kristus som Frelser.

Bemærkninger til synodeudtalelsen om

Sakramenterne

Det danske Missionsforbunds syn på dåben

Det har gennem hele Missionsforbundets historie været en hovedlinje, at dåbssynet ikke måtte skille. *Alene troen på Jesus Kristus som Frelser og bekendelsen af denne tro er vilkåret for medlemskab i vort samfund. Både barnedøbte og troendedøbte har altid kunnet finde og skal fortsat kunne finde deres plads i Missionsforbundet.* Derfor er der plads for forskellig tolkning af dåben og dens betydning, dens form og tidspunkt, hvor dåben bør finde sted. I disse spørgsmål må enhver tro-

ende lade sig lede af sin samvittighed og den erkendelse, som Guds ord har givet ham eller hende.

Vort syn på dåbens indhold og betydning kan udtrykkes således: *Vi døber, fordi Kristus har befalet det.* Dåben er tydeligt og klart en anordning fra Herren, idet Jesus i Matt. 28:18-20 siger: „Mig er givet al magt i himmelen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“

I Mark. 16:15-16 siges: „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen. Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst, men den, som er vantro, skal blive fordømt.“

Dåben er en dåb til Kristus, til hans død og opstandelse. Rom. 6:3-5: „Eller ved I ikke, at alle vi, som blev døbt til Jesus Kristus, blev døbt til hans død? Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv.“

Kol. 2:12: „... idet I blev begravet med ham i dåben, og i den blev I også sammen med ham opvakt ved troen på Guds virkekraft, da han opvakte ham fra de døde.“

Dåben er en bekendelse og en indvielse til Kristus. Den, der modtager dåben, tilkendegiver at høre Kristus til og indvies ved den hellige handling til ham. Det bedste vidnesbyrd om vor tro og kærlighed til Kristus er, at vi gør, som han har befalet os. Derfor kan dåben også betragtes som en lydighedshandling. Ap. g. 2:41-42: „De, som nu tog imod hans ord, blev døbt, og på den dag blev der føjet omtrent tre tusinde sjæle til. Og de holdt fast ved apostlenes lære, og ved fællesskabet, ved brødsbrydelsen og bønnerne.“

I dåben er der ikke frelse eller genfødsel. Forkyndelsen af frelse eller genfødsel i dåben er efter vort syn i modstrid med Det ny Testamente. Vi genfødes og frelses alene ved troen på Kristus, og denne tro er virket ved Guds ord gennem Helligånden. 1. Pet. 1:23: „Gen-

født som I er, ikke af forkrænkelig, men af uforkrænkelig sæd, ved Guds levende og blivende ord.“ Ef. 2:8: „Thi af nåde er I frelst ved tro.“

I sit syn på dåben indtager Det danske Missionsforbund en stilling, som vi bør værne om og bevare som noget kosteligt fremover. Dette syn lukker vore menigheder op for alle kristustroende og genfødte mennesker, ganske uanset deres stilling til dåben.

Det danske Missionsforbund giver plads for både troendedøbte og barnedøbte. Vi respekterer gensidigt hinandens dåb og dåbsyn. Vi tror i vort samfund, at uden personlig tro eller tilhørsforhold til Kristus, er dåb en tom handling.

Ud fra Bibelens klare tale om, at troen på Kristus og dåben til Kristus hører sammen, *anser vi det ikke for at være i overensstemmelse med Det ny Testamente, at et troende menneske forbliver udøbt*, d. v. s. ikke har nogen form for dåb. Et sådant menneske må finde menighedens dør åben, fordi det tilhører Kristus, men menigheden bør møde det med undervisning om dåbens plads i den kristnes liv.

I Det danske Missionsforbund praktiseres *barnevelsignelse*. Vi tror, at der ligger en velsignelse i, at vi fremstiller børnene i menighedens midte og nedbeder Guds velsignelse over dem, jvf. Markus 10:14: „Lad de små børn komme til mig, dem må I ikke hindre, thi Guds rige hører sådanne til.“

Det danske Missionsforbunds syn på nadveren

I den nat, da Kristus blev forrådt, indstiftede han den anordning, som apostelen i 1. Kor. 11:20 kalder „Herrens nadver“.

Nadverens elementer er brød og vin. For os er nadverelementerne, brødet og vinen, symboler på Kristi legeme og blod. Symbolet på Kristi legeme er: det ene brød, og symbolet på Kristi blod er: vinen. Vi tror ikke, at brødet og vinen virkelig er Kristi legeme og blod, og at Kristus legemligt er til stede i nadverelementerne, men vi fornemmer ved Herrens bord hans nærhed på

en måde, som er helt uforklarlig.

Nadveren symboliserer og forkynder for os: *Kristi død for vore synder*. „Thi så ofte, I spiser brødet og drikker kalken, forkynder I Herrens død, indtil han kommer“. 1. Kor. 11:26-27.

Herrens nadver minder os om den *pagt*, som garanterer vor frelse, og om det *sonoffer*, på hvilket pagten er baseret, „en evig pagts blod“. Heb. 13:20. Herrens nadver er det stående vidnesbyrd, som Jesus selv giver om, at han anså sin død som selve centrum af sin gerning, et offer ved hvilket han for evigt fjernede vore synder. Således bliver nadveren da også en forkyndelse om, at som han gav sig selv som et offer for vor skyld, kan vi i nadverstunden give os selv til ham i en ny indvielse. Den symboliserer og forkynder tillige: *vor personlige delagtiggørelse* i alt det, som Kristi død har erhvervet os, vor fortsatte afhængighed af ham og enheden i ham, samt *den kommende glæde* og fuldkommenhed i Guds rige, *det levende håb* og *Herrens genkomst*.

Nadveren er et ihukommelses- og broderskabsmåltid

Jesus sagde: „Gør dette til ihukommelse af mig,“ Luk. 22:19. „Velsignelsens kalk, som vi velsigner, er den ikke fællesskab om Kristi blod? Det brød, som vi bryder, er det ikke fællesskab om Kristi legeme?“ „Fordi der er eet brød, er vi eet legeme, skønt vi er mange, thi alle har vi del i det ene brød.“ 1. Kor. 10:16-17.

Nadveren er et discipelmåltid

Kun de, der hører Jesus Kristus til, bør deltage i nadveren. Apostelen Paulus skriver herom: „Den, der spiser brødet eller drikker Herrens kalk på uværdig vis, pådrager sig altså skyld over for Herrens legeme og blod. Enhver må prøve sig selv og så spise af brødet og drikke af kalken. Thi den, som spiser og drikker uden at ænse, at det er Herrens legeme, spiser og drikker sig selv en dom til.“ 1. Kor. 11:27-29.

I Det danske Missionsforbund har vi *åben kommunion*. Enhver, som tror på Jesus Kristus, indbydes til at deltage i nadveren.

Vi mener, at børn, der giver udtryk for ønske om at deltage i nadveren, kan deltage på grundlag af deres barnlige tro og under henvisning til Mark. 10:14, der siger, at Guds rige hører børnene til. Denne adgang til nadveren i barneårene vil virke sammenknyttende mellem forældrene og børnene, styrke barnet i dets tro og i dets forhold til menigheden.

Ansvaret for nadverens uddeling er overgivet menigheden

Det er menighedens pligt og ansvar, at adgang til at nyde Herrens nadver gives så ofte, at dette behov er dækket både for menigheden og den enkelte. „Thi fra Herren har jeg modtaget, hvad jeg også har overleveret jer“. 1. Kor. 11:23.

Synodeudtalelse vedrørende bibelsynet:

Vi tror, at Bibelen er Guds Ord.

Vi tror, at Bibelens bøger er skrevet under Helligåndens ledelse og inspiration.

Vi tror, at Det gamle Testamente viser hen til Frelseren, som skulle komme, og at Det ny Testamente forkynder om Frelseren, som er kommet, og som kommer.

Vi tror, at Bibelen er vidnesbyrdet om Guds gerning i Kristus, og at den har sin autoritet fra ham.

Vi tror, at hele Bibelen har betydning for os i dag, selv om dens Ord er talt til skiftende slægter.

Vi tror, at Bibelen bærer vidnesbyrd om alt, hvad der er nødvendigt for frelse, helliggørelse og det evige liv.

Bemærkninger til synodeudtalelsen om

Bibelsynet

Troen på Bibelen som Guds ord har altid været grundlæggende i Det danske Missionsforbund. Jesus Kristus vedkendte sig alle skrifterne, og alt det profeterne havde talt. Jesus hævdede, at der i alle skrifterne var skrevet om ham selv.

Bibelen siger om sig selv, at den er *inspireret af Gud*: „Ethvert skrift, som er indblæst af Gud.“ 2. Tim. 3:16. „Aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevet af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik af Gud.“ 2. Peter 1:21.

Vi tror ikke, at inspirationen har været et mekanisk diktat til viljeløse redskaber, hvor bevidsthed, individua-

litet og forstandsliv har været sat ud af funktion. Måske kendte nedskriverne ikke altid selv inspirationen. Det tilhører det skjulte, som er for Herren, vor Gud. Måden, Gud gjorde det på, har ingen betydning for vor tro.

Vi erkender, at der i Bibelen er skrevet meget, vi ikke forstår, og noget, som efter menneskelig visdom synes fejl eller selvmodsigende; men vi tror, at Bibelen er ufejlbarlig i alt, hvad der tjener til liv og guds frygt, og at Bibelen derfor har *autoritet over vore liv*.

Centrum i Skriften er Kristus selv, og alt i Skriften må ses i lyset af dette centrum.

Bibelen er det ældste *vidnesbyrd* om, hvad Gud i Kristus har gjort for os, og derfor tror vi, at *Bibelen er rettesnor for liv og lære*.

Vi tror, at livet i Kristus er det afgørende, og det betyder, at den, der har livet, må læse og granske Bibelen med bøn om, at Kristus vil sende sit lys over det læste.

Vi tror, at både Det ny Testamente og Det gamle Testamente er givet af Gud, for at vi skal kunne vokse i kundskaben om Kristus og styrkes i forventningen om hans komme. „I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer. Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, dér skal også I være.“ Johs. 14:2-3.

Bibelen er for os et under. I dens ord kan mennesker finde hvile og fred. Dens ord taler altid aktuelt ind i historien. Dens budskab er tidløst og livgivende for hvert menneske, der i tro tager imod det. „Og nu står *det profetiske ord* så meget fastere for os; det gør I vel i at agte på som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr og morgenstjernen oprinder i jeres hjerter. Og dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmægtigt. Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud.“ 2. Peter 1:19-21.

Før sin korsfæstelse og død sagde Jesus: „Jeg har *åbenbaret dit navn* for de mennesker, du tog ud af

verden og gav mig; de var dine, og du har givet mig dem, og *de har holdt fast ved dit ord*. Nu har de erkendt, at alt, hvad du har givet mig er fra dig. Thi de ord, du har givet mig, har jeg givet dem, og de har taget imod dem, og de har i sandhed erkendt, at jeg er udgået fra dig, og de er kommet til tro på, at du har sendt mig.“ Johs. 17:6-8.

„Hellige dem ved sandheden! *dit ord er sandhed*.“ Johs. 17:17.

„Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, *at de alle må være eet*.“ Johs. 17:20-21.

„Herre! *til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord*.“ Johs. 6:68.